

כב א מ"י פ"ב מהל'
סוטה הלכה ב:

תוספות שאנץ

וב"ה סברי לאו כגבוי דמי
הויא לה היא תובעת
כתובתה מספק דדילמא
ונאי הלכך אינהו דרמי ויהא
ספק ואין ספק מוציא מיד
דמי ורעה להביא ראייה
שלא יזנה ליה. מחלוקת
בעקרה וקנה פ"ה
מחלוקת דפליגי רבי
אליעזר ואמר (ה) ראויה
לקיימה היא דיכול לישא
אשה אחרת אבל אילונית
כי נמי ראויה לקיימה היא
מיהו לא שתיא מהאי
טעמה דראויה להרין
בעינן ועקרה ע"י מכה (ז)

(א) ז"ל ואמר דיכול לישא אשה
אחרת כי בעקרה וקנה
דליכא למימר אינה שומה אלא
טעמה טעמו דלא חזי
לקיימה עלה פליגי ר"א אמרי
וב"י.
(ב) חקיה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית
מנא חזי לקיימה היא ולא
חזי.

משום דזיקת נשואה עושה ספק נשואה אלמא דמספיקא אמרי ז"ש יחלוקו ולא מוקמי לכולהו נכסי חזקת יורשי האשה מטעם שטר
העומד לגבות כגבוי דמי י"ל גבי נפל הבית עליו ועל אצו לא היו לכן נכסים אלא שהיא אומרת האז ראשון מת יורש הבן וישמעבדו
לכתובתה התם ודאי נכסי האז לא עמדו מעולם ככה האשה ואעפ"כ כיון דאמר כגבוי דמי הרי הוא ספק אם האז מת ראשון ועמדו
הנכסים בחזקתה או הבן מת ראשון ואין לה צאומם נכסים כלום ונחזקת היורשין הן הלכך ספק הוא אם עמד שטר שלה לגבות מאותן
נכסים כלל הלכך חולקין וכן נפל
הבית עליו ועל אשתו ספק אם היא
מתה ראשונה וירשה הבעל שלא
ינתנה לגבות ממייס אי נמי איפכא
ויורשיה בזין מכחה וכן גבי שומרת
יצט שמתה אמר הואיל והללו בזין
ליצט והללו בזין לירש יחלוקו אבל
הכא שהיא צמיס והכמוזה ניתן
לגבות לאחר מיתת הבעל דכיון
דדמיא כגבויה על היורשין להביא
ראיה שזינתה וכה"ג אומר בפרק
החולץ (יבמות דף נח: ט) רישא דיתתא
לדידה הויא לה אייהי ודאי ואינהו

ספק ואין ספק מוציא מידי ודאי סיפא מתה הללו בזין לירש והללו
בזין לירש: (ב) ב"ר ה"ה אומרים או שותות או לא נוטלות כתובתן.

בפ' החולץ (ג) מפרש מתוך שלא שומת לא נוטלות כתובתן ולא
ידענא ונכסי לאן ברזל מאי קא סבר ז"ה דבפ' מי שמת (ב"ב דף קמח.) גבי נפל הבית עליו ועל אשתו אמרי ז"ה הנכסים בחזקתן עומדות
ופי' נכסי לאן ברזל ופליגי אמוראי בגמרא בחזקת מי בחזקת יורשי הבעל או בחזקת יורשי האשה ובר קפרא מני הללו בזין לירש והללו
בזין לירש יחלוקו אבל הכא שהיא צמיס בחזקתה הן עומדים או דלמא כיון דאחריותם היו על הבעל היו בחזקתו ול"ש ושייכא בפלוגתא
דהתם ונכסי מלוג לא פליגי ז"ה דאפי' גבי ספק מוקי להו בחזקת יורשי האשה וכ"ש הכא דאפי' ודאי זינתה לא הפסידתה כדאמר בפרק
אלמנה ניוזית (בבבב דף קא.) היוצאת משום שם רע נוטלת מה שצפניה ויוצאה ופי' נכסי מלוג ואם תאמר מ"ש מתנימין מפלוגתא דרב
הונא ורב יהודה ורב נחמן ור' יוחנן דפליגי בפ"ק דכתובות (דף ק"ב: ט) מנה לי בידך והלה אמר איני יודע רב הונא ורב יהודה אמרי חייב
רב נחמן ורבי יוחנן אמרי פטור ה"נ היא טוענת ברי אבל הוא אינו יכול לטעון טענת ברי ותהוי תיובתא דרב הונא י"ל מאחר שהתורה
עשאה ספק עד ששמה אינה יכולה לטעון טענת ברי ופלוגתא דמתני' התם הנושא את האשה ולא מנא לה בתולים לא שייכא להכא
דהתם אפילו ז"ש מודו דשמה אותו שטר מעולם לא עמד לגבות שהרי הבעל טוען מקחו היה מקח טעות והכא לא שייך למימר אליבא
דז"ה העמד אשה על חזקתה ואימור לא זינתה שהרי רגלים [לדבר] שקינא לה ונסתרה והכמוז הוציאה מאותה חזקה ועשאה ספק:

ב"ר ה"ה סברי שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי. אי קשיא מהא דאמר בפ' המקביל (ב"מ דף ק"ק:) יתומים אמרו לנו השבחנו וז"ה
אומר אביכם השביעו על מי להביא ראיה סבר רב הונא למימר ארעא בחזקת יתמי קיימא ועל ז"ה להביא ראיה אמר ליה ההוא
סבא הכי אמר ר' יוחנן על היתומים להביא ראיה מאי טעמא ארעא כיון דלגוביינא קיימא כמאן דגבי דמי ויתמי נייתי ראיה ונשקול וכי
ר' יוחנן שבק בית הלל ועבד כז"ש יש לתרץ הכא דהשיעבוד עגמו של כתובה עומד בספק לא קיימא ארעא לגוביינא אמרי ז"ה דלאו כגבוי
דמי אבל התם היתומים מודו לז"ה בקרקע עגמו שהו משועבד לו ואינם מעבדין לפניו הקרקע הלכך אפילו בית הלל מודו דככה"ג כגבוי
דמי ולא קיימא ארעא בחזקת יתמי וכיון דלא קיימא בחזקת יתמי על היתומים להביא ראיה מן השבח דומיא דעיר ואילין דמייתי עלה
ספק זה קודם ספק זה קודם קוץ ונותן דמיס אלמא כיון דלמיקץ קאי בדין אם קדם האילין בין אם קדם העיר קוץ אלא שחם קדם האילין
קוץ ונותן דמיס אמרי ליה זיל קוץ דמי אייתי ראיה ושקול גבי הא ארעא נמי אמרי ליתמי הבו ליה ארעא לז"ה דהא לגוביינא קיימא
ושבח אייתי ראיה ושקולו מפי מורי"ה: (א) כגבוי דמי. הכא לא שייכא כל הני פלוגתא דרבי מאיר ורבנן דפליגי בפרק השואל (ב"מ
דף ק:) דכל העומד לצבור (ב) כצבור דמי ופלוגתא דר' שמעון בן גמליאל ורבי פרח קמא דסנהדרין (דף ק"ט.) ובפרק השולח (גיטין דף נ"ט.)

ככל העומד לגזוז ופלוגתא דרבי שמעון ורבנן בפרק המנחות והנכסים (מנחות דף ק"ב:) כל העומד לזרוק כזרוק דמי וכן לפדות ולשרוף
דלאו כדאמר מחמת נחות להו דהכא כ"ע מודו דאמר' לאו כגבוי דמי והעמד ממון בחזקת בעליו שהרי ר' ר' דיינין ולאו כידו הוא כדאמר
גבי גר מי יימר דמודקין ליה זי דינא וטעמא דר' מאיר כצבורות דמיין משום דבידו ואין כרייזין לגופן הלכך לא חשיב להו כקרקע
והכי אמר בפרק בהמה המקשה (חולין דף ע"ג.) גבי ידות הכלים לאין מטבילין אלא עד מקום מדה משום דעומדין ליקצף וגבי שער
העומד לגזוז אמר בפרק קמא דסנהדרין (דף ק"ט.) דמודה רבי מאיר דלאו כגזוז דמי משום דאשצווי אשצח כל מה דקאי ומייהו רבן
שמעון בן גמליאל פליגי ואמר כגזוז דמי דלא עביד איניש דשביק ליה והני דרבי שמעון טעמא אחרינא אית בהו ולא אמר אלא במקום
מנוה כגון זריקת דם ופדיית פרה כשמנא אחרת נאה ממנה ושריפתה אבל כהני דרבי מאיר ורשב"ג לא שייך האי טעמא והא דאמר
גבי שופר של עבודת כוכבים בפרק ראוהו בית דין (ר"ה דף ק"ח.) וגבי לולב של אשירה (סוכה דף ק"ב:) ומנעל בפרק מנחות חליצה (יבמות
דף ק"ג:) כתומי מכתת שיעוריה אפי' רבנן מודו משום דאיסור הנאה הוא ולא הוא אלא כעפרא דארעא בעלמא וליכא שיעורא ופרה חביבת
הקדש מהני וזריך עיון כלאי הכרס אמאי מטמאין טומאת אוכלים ולא אמר כתומי מכתת שיעוריה הלכך ליכא לדמייהו להדדי והא דאמר
בפרק נערה (בבבב דף נ"ח.) כל העומד לקצור כקצור דמי התם טעמא דלא תקנו לז"ה לגבות אלא דבר השריך לקרקע קמא וכן פירש רש"י
(ב"מ טו:) שבח המגיע לכתפים שעומד בקרבו לקצור וזריך עדיין קמא לקרקע: (ג) מ"ר י"ב המקנא לארוסתו. כך ברייתא זו שנויה במוספתא
(פ"ה) המקנא לארוסתו יצט שלו אם משכנסה נסתרה או שותה או לא נוטלת כתובה הרובא שנשא עקרה או זקניה ויש לו אשה וצניס
או שותה או לא נוטלת כתובה (ט) מעוברת עגמו או מניקת עגמו או שותה או לא נוטלת כתובה] כהנת ליה וישראלית שנשאו לכהן
לזי וישראל ממזרת לממזר נתינה לנתין ואשת גר לגר ועבד משוחרר והאיילונית או שותה או לא נוטלת כתובה רבי שמעון בן אלעזר
אמר איילונית לא שותה ולא נוטלת כתובה שנה' ונקתה וזרעה ורע שראוי לזרע פרט לאיילונית שאינה ראויה להזרע אבל המקנא לארוסתו
ולשומרת יבמות שלו עד שלא כנסה נסתרה לא שותה ולא נוטלת כתובה הרובא (י) שנשא עקרה וזקניה ואין לו אשה וצניס לא שותה
ולא נוטלת כתובה מעוברת חבירו ומניקת חבירו לא שותה ולא נוטלת כתובה] רבי אליעזר אומר יכול הוא להפרישה ולהחזירה לאחר זמן:

וב"ה סברי שטר העומד לגבות לאו כגבוי דמי. והוא
דמי: מעוברת חבירו כו': אמר רב נחמן
אמר רבה בר אבוב מחלוקת בעקרה וזקינה
אבל איילונית דברי הכל לא שותה ולא
נוטלת כתובתה שנאמר ונקתה וזרעה
זרע מו שדרכה להזריע יצאה זו שאין
דרכה להזריע מיתבי *המקנא לארוסתו
ולשומרת יבם שלו אם עד שלא כנסה
נסתרה לא שותה ולא נוטלת כתובתה
מעוברת

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

דראויה להרין בעינן ועקרה על ידי מכה וזקינה מנא דבת הדין
היא קודם לכן אבל איילונית מצטן אמה לקויה היא ולא חזיא:
ל

זכית הלל כגבוי דמי. והוא
לה היא תובעת מספק דלמא זנאי
הלכך אינהו ודאי והיא ספק ואין
ספק מוציא מידי ודאי ועליה להביא
ראיה שלא זינתה: מחלוקת. דפליגי
ר"א ואמר יכול לישא אחרת כו':
בעקרה וזקינה. דליכא למימר אינה
שומה אלא טעמא משום דלא חזיא
לקיימה עלה פליגי ר"א ואמר ראויה
לקיימה היא דיכול לישא אשה אחרת:
אבל איילונית. נהי נמי דראויה
לקיימה מיהו לא שתיא מהאי טעמא

תורה אור השלם
1. ואם לא נטמאה
האשה וטוהרה הוא
ונקתה וזרעה ורע:
במדבר כח

הגהות הב"ח
(א) תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

תוס' ד"ה לאו וכו'
דבעבורת דמיין:

ארוסה פרק רביעי סוטה

כו.

עין משפט גר מצוה

כג א מיי פ"ה מהל
גירושין הלכה כה
מגן עשן נ טו"ש ע"ה
קמ"ג י ע"ה
כד ב מיי שם הלכה כה
טו"ש ע"ה כ"ה
כה ג מיי פ"ג מהל
טוטה הלכה י
כו ד מיי שם הלכה ה
כז ה מיי שם הלכה ו
כח ו מיי שם הלכה י
כט ז מיי שם הלכה ו
ל ח מיי שם הלכה י
פ"ג שם הלכה כה
פ"ג שם הלכה ו
לא ט מיי שם פ"ג הלכה
כא:

תוספות שאנין

ואילונית במע אמה
לקייה ולא חזיא ליה:
ואשת ממזר לממזר כלומר
אשה הראויה לממזר
ונשאת לממזר וקניא לה
ונסתרה ליה אלונית או
שוהה או לא נוטלת כותבה
ומיירי בשרי של אשה
ובנים דומיא דקדקה
הקנה: ולא לייפוש
בפסולין פ"ה לא נעשה
שלוש נתיבות לא יפרה ולא
ירבה הואיל וכל זרותיו
ממזרים: מ"ד והיא לא
נתפשה ב"י כלומר מהו
דמיא פרשה סוטה על
כרחק במשאת ישראל קיימא
מרבתיב והיא שפעה זו
היא דבי לא נתפשה אסורה
הא נתפשה ב"י ויהא ק"י
קרא דבתריה ועבר עליו
דחי' דמסקא לן בהך אם
נטמאה אי לא [נטמאה]
שוהה אבל אשת כהן
דליתא בכלל והיא לא
נתפשה ליתא נמי בכלל
השקאה קמ"ד ל"ה.
במתונה דרך אברים שאין
מתוונה במעיס אלא
ראשה ושאר אברים כבדים
עליה מ"ד פ"ג.
אישך כ"י משמע דאישה
בר הכי הוא קא משמע לן
דלמי שקדמה שכיבתו
לבוטל הוא דאחא וסריס
בר הכי הוא ואני' דלאו
בר אירועי הוא ובסריס
חמה קאמר דמותר לקיימה
ולא בסריס אדם שאסור
לקיימה משום לא יבא
פצוע דכה ל"ה.

א) נראה ד"ל מ"ד הא לא
זכות מלה לה וכו' ובלהן מיהא
למכר ועי' בש"ס.

[שנשא עקרה וזקנה וכו']. ומימה אמאי לא תנא איילונית
זהדי עקרה וזקנה: **א** ישא אדם מעוברת
חבירו. זירושלמי עליו הכתוב אומר (משלי כג) אל תשיג גבול עולם
וצדקה יתומים אל תבא וזמורים חכמים לרבי אלעזר שאם היו לו

זנים ואשה (ש) שהיא שומה או לא נוטלת
כתובה היו לו אשה וזניסן ומתו זין
קיניו למסירה כבר נראית לשמות:
מעוברת עצמו או שותה וכו'.
רש"י פי' ולא אמרינן

ללא קטליה לולד ומימה אמאי אית
לן למקטליה מה איכפת לן מנתין
עד שמלד הא תנן צפ"ק דערינן
(דף י.) האשה היוצאה ליהרג אין
ממתינין לה עד שמלד והתם גזירת
הכתוב הוא ומתו גס שניהם לרבות

את הולד והתם משמע טעמא דרבי
קרא הא לא רבי קרא לא קטליניה
ליה משום דממונא דבעל הוא כדכתיב
(שמות כא) כאשר ישיט עליו בעל האשה
והכא הכי פירושא מעוברת עצמו
אע"ג דקניא לה כשהיא מעוברת שומה
לאחר שמלד ולא אמרינן כמו ג' אשה
מעוברת חבירו דאי קינא לא כשהיא
מעוברת וילדה ומת הולד או הפילה
אפ"ה אינה שומה ללאו בת קיניו
הימה דממעט לה כפסרי מני משטה
אשתו וכדאמרינן זירושלמי לא היו
לן אשה וזנים וכו' כבר [נראית]

שלא לשמות: **אמר** לו רבי
ישמעאל א"ב יסתרו ב' עקרות
ויפקדו. מימה וכו' ישמעאל לימא ליה
לנפשיה יסתרו כל ילדות צענר וילדו
בריות וכו' הואיל ולא נסתרה הפסידה:
ואמרת רבויא הוא. מימה
והא אפיקתיה לעיל

(דף כד.) לרבות הארוסה ושומרת
יסס לקיני: **לןן הואיל ונתפשה**
אסורה אימא לא תשתה כלל קמ"ה.
מימה לר"י אמאי לא פריך הכא ואימא
הכי כדפריך לעיל ונראה כל
היכא דקרא דמסיק אדעתיה מתוכו
למדרש הכי ומדרש לדרשא אחריתי
לא פריך ואימא ה"ג דקמ"ל דכן נימן
למדרש למשה בסניי ולא בע"ג כגון
והיא נתפשה לאסור אשת כהן מבלעדי
אישך מי שקדמה שכיבת בעל אבל
לעיל בני ישראל משמע צדדיה למעוטי

גרים וכן בפרק שני דיבמות (דף כג.)
בגמרא דמי שיש לו אח מ"מ וזקק את
אשת אחיו הוא מהו דתימא לילף אחוה
אחוה מבני יעקב קמ"ל התם פריך
ואימא הכי נמי משום דאין גורה שזה
למחאה ונרין טעמא להויא מאוהת
סברא או קרא וכן לענין לירשו (סג):
וליעמא לו פשיטא אחיו הוא סד"ג
לא יעמא בעל בעמיו יש בעל שמטמא
יש שאינו מטמא הא כיצד מטמא

לאשתו כשרה ואינו מטמא לאשתו פסולה ה"ג קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכו' (דף י.)
גבי האשה שיוצאת ליהרג אין ממתינים לה עד שמלד פשיטא גופה היא מהו דתימא (כ) כאשר ישיט עליו בעל האשה כתיב והאי ממונא
דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"ג דמאי נפקא לן מהתם דממונא דבעל הוא אבל הכא כיון דאשמעינן דעיקר קרא לדרשא אחריתי מן לא סלקי
דעתא למעוטי מיניה מידי וכן פרי"י: **אשת** ברים. רש"י פי' בסריס חמה ולא בסריס אדם שאסור לקיימה ולא ידעינן מנלן בסריס
אדם כגון ששמה כוס עיקרין לאסור לקיימה אי משום האי צריימא דמימי בפרק שני דיבמות (דף כ): ובפרק הערל (סג דף פט): פלוג
דכא וכרות שפכה סריס אדם והוקן וכו' עד אסור לקיימה הא קמני נמי זקן וכו' זקן אסור לקיים אלא על כרחיך אפלוה דכא וכרות
שפכה קאי כדקמני טעמא משום שנאמר לא יבא פלוג דכא וכרות שפכה אבל אסריס דקמני צריימא לא ידעינא מנליה דקאי נמי עלה:
אבל

א לא שופות. דכתיב"ז תחת אישה: ולא יחזיר עולמים. קנסא קנסוסו
רזנן: **לכשיגיע זמנו.** לאחר כ"ד חדש ללידת הולד: והרובא. בחור.
כמו ילד (בראשית כא) רביא: **מעוברת עלמו.** שהיתה אשתו מעוברת וקניא
לה: או שופות. ולא אמרינן לא ליקטליה לולד: **אשם ממזר לממזר.**

כלומר אשה הראויה לממזר וינסת
לממזר וקניא לה ונסתרה: או שופה
כו'. ולקמן פריך פשיטא: **אנא**
דאמיני כי האי סגא. דאית ליה
עקרה וזקנה שומות מלדא נקט אלא
איילונית ונסכי תלמודא מונקתה
ומרעה זרע ולא משום דאינה ראויה
לקיימה אלא כרבי אלעזר ס"ל דיכול
לישא אחרת ולפרות ולרבות ואפ"ה
איילונית לא: וכו'. כל אשה נטועה
עקרה משום דלא נסתרה הפסידה:
לא ליפוש פסולין. לא נעשה שלום
בניהם הולאי לא יפרה ולא ירצה
הואיל וכל דורותיו ממזיני: והיא לא
נפפשה כו'. כלומר מהו דתימא
פשת סוטה על כרחק באשת ישראל
קיימא מדכתיב והיא (מעוטא משמע
זו היא דכי לא נתפשה אסורה הא
נתפשה כו' ועלה קאי קרא דבמריה
ועבר עליו רוח וגו' דהיכא דמסקא
לן כהך אס נטמאה ואס לא נטמאה
שומה אבל אשת כהן דליתה בכלל
היא לא נתפשה ליתה נמי בכלל
השקאה קמ"ל: **במטוונה.** לאחר
ששתה אינטריך לאשמעינן דמותרת
לבעלה דלא תימא זונה היא שהרי
בדקה המיס: **מטוונה** הא. ודאי
בדקה המיס חונה היא אלא שמה
לה זכות ואמאי מותרת לבעלה:
במטוונה דרך אברים. שאינה

מתוונה במעיס וצירכים אלא ראשה
ושאר אצריה כצדיים עליה מהו
דמימא הא לאו זכות מלה לה דאס
כן הוה לה להמטוונה דרך צדיקת
המיס אלא באונס זימנה לפיכך
מתוונה שלא כדרכה ולכהן מיהא
תיסקר: **מזלעדי אישך.** משמע
דאישה בר הכי הוא: קא משמע לן.
דלמיקדס שכיבת בעל לבעל הוא
לאתא וסריס בר שכיבה הוא ואף
על ג' דלאו בר זריעה הוא. (ב) ובסריס
חמה קאמר דמותר לקיימה ולא
בסריס אדם שאסור לקיימה משום
לא יבא פלוג דכא (דברים כג):
מהו

מותרת וכו' הואיל ונתפשה אסורה אימא לא תשתה קא משמע לן:
ומותרת לבעלה: פשיטא אמר רב הונא במתנוונה מתנוונה הא בדקה
מ"א ב"במתנוונה דרך אברים מהו דתימא הא זנווי זנאי והא דלא בדקה
מ"א כי אורחיה משום דבאונס זנאי ולגבי כהן אסירא קא משמע לן:
אשת סריס שותה: פשיטא מהו דתימא מבלעדי אישך אמר רחמנא
והאי לאו בר הכי הוא קא משמע לן: על ידי כל עריות מקנין: פשיטא
מהו

מותרת וכו' הואיל ונתפשה אסורה אימא לא תשתה קא משמע לן:
ומותרת לבעלה: פשיטא אמר רב הונא במתנוונה מתנוונה הא בדקה
מ"א ב"במתנוונה דרך אברים מהו דתימא הא זנווי זנאי והא דלא בדקה
מ"א כי אורחיה משום דבאונס זנאי ולגבי כהן אסירא קא משמע לן:
אשת סריס שותה: פשיטא מהו דתימא מבלעדי אישך אמר רחמנא
והאי לאו בר הכי הוא קא משמע לן: על ידי כל עריות מקנין: פשיטא
מהו

לאשתו כשרה ואינו מטמא לאשתו פסולה ה"ג קמ"ל ואימא הכי נמי דהא קרא ממעט פסולין והאי פסול הוא וכו' (דף י.)
גבי האשה שיוצאת ליהרג אין ממתינים לה עד שמלד פשיטא גופה היא מהו דתימא (כ) כאשר ישיט עליו בעל האשה כתיב והאי ממונא
דבעל הוא קמ"ל ואימא ה"ג דמאי נפקא לן מהתם דממונא דבעל הוא אבל הכא כיון דאשמעינן דעיקר קרא לדרשא אחריתי מן לא סלקי
דעתא למעוטי מיניה מידי וכן פרי"י: **אשת** ברים. רש"י פי' בסריס חמה ולא בסריס אדם שאסור לקיימה ולא ידעינן מנלן בסריס
אדם כגון ששמה כוס עיקרין לאסור לקיימה אי משום האי צריימא דמימי בפרק שני דיבמות (דף כ): ובפרק הערל (סג דף פט): פלוג
דכא וכרות שפכה סריס אדם והוקן וכו' עד אסור לקיימה הא קמני נמי זקן וכו' זקן אסור לקיים אלא על כרחיך אפלוה דכא וכרות
שפכה קאי כדקמני טעמא משום שנאמר לא יבא פלוג דכא וכרות שפכה אבל אסריס דקמני צריימא לא ידעינא מנליה דקאי נמי עלה:
אבל

(א) יבמות לו: (ב) [ומסקא
רש פ"ה ע"ה] (ג) [שם
במסקא] (ד) ברכות לא:
[שם מומלת הש"ס ועי'
מוס' לעיל כ"ד ד"ה ור' יומת
וכי ועי' מוס' מנחות פ'
ד"ה מלי האכל וכו' וי"ע]
(ה) רש"י ל"מ"ז (ו) [שיך לעי'
הקדמ. רש"י] (ז) [במדרב
ה, (ח) [במדרב ה, (ט) וי"ע
הטעם ברש"י משנה דלעיל
כ"ד ד"ה אשת קיים ועי'
רש"י] (י) כן נסתרה רש"י
אבל גרסת רש"י ד"ה עס
דיוור דלעיל (כ) עי'
זירושלמי דקאי אילונית,
ל רש"י ט' ז"ל דהא.

תורה אור השלם

1. ואם לא נטמאה
האשה וטרהיה הוא
ונקתה ונקהה וכו'
במדרב ה כח
2. דבר אל בני ישראל
ואמרת אליהם איש איש
בו תשטה אשתו ומקלה
בו מקלי: במדרב ה ב
3. וישבב איש אתה
שכבת זרע ונגעל מעיני
אישה ונסתרה והיא
נטמאה ונע אין בה ודוא
לא נתפשה:
במדרב ה יג

הגהות הב"ח

(א) נמי משתמר פשיטא
כ"ל זכות ומינה ואילונית
ממק:

מוסף רש"י

מעוברת חבירו ומינקת
חבירו. אשה שמת בעלה
והיא מעוברת או מניקה
אסורה להשאט עד כ"ד
חדש, שכן מטיק יונק
(יבמות יז).

